

»Til Kristen Madsen? Men der er jo ved en saadan Lejlighed saa mange Mennesker.«

»Ja, netop derfor. Desmere er der for Drengen at se paa. Og, dersom du kan, forklar ham saa Maskinens Indretning. Han var saa optaget af den, da den forleden kørte her forbi. Men jeg kunde jo ingen rigtig Besked give ham.«

»Ja ja, jeg skal gøre det. Men hør, Inger! Skal vi ikke have en Flaske Vin paa Aftensbordet idag? Jeg synes, vi skulde have lidt Fest i Anledning af vor store Beslutning. Og saa drikker vi en Skaal for vort gamle Hjem — og for vort nye!«

En Timestid efter kom han tilbage og tog straks fat paa Forberedelserne til sin Rejse. Men da han vilde hente Kufferten ned fra Loftet, var det igen, som om en usynlig, spøgelseagtig Haand holdt ham tilbage. Dog, det var dennegang kun en rent forbigaaende Fornemmelse. En anden og stærkere Angst drev ham ud mod Livets Røre. Han følte, at han nu stod ved sin Livsbanes sidste Korsvej. Lykkedes det ham ikke dennegang at flygte bort fra sig selv og sit Tungsind, vilde han komme til at dele Pastor Fjaltrings Skæbne, og Rimalt blev hans Grav.

Den næste Dag rejste han.

*

*

*